

Sygn. akt II C 181/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: sekretarz sądowy P. O.

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – Subfundusz K1 w W.

przeciwko J. J.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Zamościu w dniu 15 grudnia 2015 roku w sprawie I Nc 6590/15

1. oddala powództwo;
2. zasądza od (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego – Subfundusz K1 w W. na rzecz J. J. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt II C 181/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 listopada 2015 roku skierowanym przeciwko J. J. powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – Subfundusz K1 w W. reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 18 931,46 złotych wraz z odsetkami umownymi od kwoty 10 773,32 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 8 158,14 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 2 400 złotych stosownie do treści załączonego spisu kosztów, kosztów nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony oraz innych kosztów, do których uiszczenia powód zostanie wezwany przez Sąd.

Powód wskazał, że umową cesji przejął od (...) Banku SA (poprzednio (...) Bank S. A.) wierzytelność wobec pozwanej z umowy bankowej z dnia 8 sierpnia 2008r. Powód wskazał, iż zobowiązanie pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosi 18 931,46 zł, na co składa się kwota 10 773,32 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału, 6 683,20 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzednika wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia wystąpienia zaległości w spłacie do dnia 7 marca 2015 roku według stopy procentowej wskazanej w umowie, kwoty 701,62 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania według stopy odsetek określonej w umowie nie wyższej niż stopa odsetek maksymalnych, 773,32 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP

naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 8 marca 2015 roku do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie.

(pozew k. 1-4)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 grudnia 2015 roku w sprawie toczącej się pod sygnaturą akt I Nc 6590/15 Sąd Rejonowy w Zamościu, I Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 35)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 8 lutego 2016 roku, pozwana reprezentowana przez pełnomocnika z wyboru w osobie radcy prawnego, zaskarżyła nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Zamościu o sygn. akt I Nc 6590/15 w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pozwana zakwestionowała roszczenie co do zasady, jak i wysokości, wskazując na brak przedłożenia przez powoda stosownych dokumentów na okoliczność istnienia między stronami umowy, tym samym nie dając podstawy do weryfikacji podstawy faktycznej jak i prawnej roszczenia. Nadto z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż roszczenia banku ulegają przedawnieniu z upływem trzech lat.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 41-41 odw .)

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Zamościu stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 45)

Zarządzeniem z dnia 29 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wobec złożenia przez pełnomocnika powoda pisma z dnia 2 maja 2016 roku po terminie, nakazał zwrócić to pismo.

(zarządzenie k. 56)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku Sąd na podstawie art. 207 § 3 k.c. w zw. z art. 207 § 7 k.p.c. zwrócił pismo pełnomocnikowi powoda z dnia 7 września 2016 roku za wyjątkiem zgłoszonych w nim wniosków dowodowych.

(protokół elektroniczny rozprawy z dnia 22.09.2016r. - k. 74-75)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 22 kwietnia 2015 roku w W. pomiędzy (...) Bank SA w W. a (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności, w ramach której bank oświadczył, iż przenosi na Fundusz wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do umowy, za cenę i na warunkach określonych w umowie, a Fundusz oświadczył, że wierzytelności te nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie.

(umowa przelewu wierzytelności k. 13-14)

Z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 22 kwietnia 2015 r. wygenerowano wyciąg, w którym wskazano jako dłużnika J. J., numer klienta (...). (...), wskazując, że jej zadłużenie obejmowało: kapitał 10 733,32 zł, odsetki umowne 701,62 zł, odsetki ustawowe 7 574,91 zł.

(wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 27)

Pismem z dnia 5 maja 2015 r. skierowano do pozwanej wezwanie do zapłaty kwoty 19 060,34 zł wynikającej z umowy z dnia 1 kwietnia 2008 r. zawartej z (...) Bank S.A.

(wezwanie do zapłaty k. 29-30)

Sąd oddalił zgłoszone przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 7 września 2016 roku wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów z umowy kredytu z dnia 4 stycznia 2008 roku, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł wykonawczy z dnia 20 kwietnia 2010 roku, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny oraz wniosku o zwrócenie się przez Sąd do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o przesłanie odpisów z akt komorniczych w postaci tytułu wykonawczego na podstawie którego prowadzona była egzekucja, wniosku o wszczęcie egzekucji, postanowienia o umorzeniu egzekucji. Wnioski te były spóźnione, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia Sądu.

Sąd zważył co następuje:

Przedmiotowe powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Materiał dowodowy przedłożony przez stronę powodową nie pozwala uznać, iż powód wykazał zasadność roszczenia oraz z czego wywodzi kwoty dochodzone pozwem.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu mającego istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zasada skonkretyzowana w tym przepisie jest jasna – kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie. Zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę przeciwną wywołuje ten skutek, że istotne dla sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości twierdzeń na innej podstawie. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, niepubl.). Wobec nie wykazania zgłoszonych twierdzeń, Sąd pomija te twierdzenia jako gołosłowne.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (przelew), wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 § 1 k.c.). Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Istotne jest to, aby owa wierzytelność istniała, nadto aby cedent miał prawną możliwość nią rozporządzać. Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie, w tym także zarzut przedawnienia roszczenia (art. 513 § 1 k.c.).

Niewątpliwie powód jako nabywca wierzytelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzytelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia.

W niniejszej sprawie powód nie zdołał wykazać, z czego wynika kwota dochodzona pozwem, że wierzytelność we wskazanych kwotach faktycznie istnieje. Strona powodowa wywodzi swoje żądanie z faktu niewywiązania się pozwaną z umowy bankowej zawartej z (...) Bank SA (poprzednio (...) Bank S. A.), jednakże nie załącza na poparcie swoich twierdzeń owej umowy i nie wskazuje na jej przedmiotowo istotne składniki, nie wskazuje w jakiej wysokości zostały określone odsetki, opłaty dodatkowe i za jakie czynności, czy też przyczyn z jakich umowa uległa wypowiedzeniu. Lakoniczność twierdzeń wskazanych w pozwie na uzasadnienie swojego żądania odwołujących się jedynie do wyciągu

z ksiąg funduszu, którego rzetelność wystawienia budzi poważne wątpliwości, przy braku dowodów wskazujących na treść umowy będącej źródłem stosunku podstawowego, nie pozwala Sądowi skutecznie dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, stwierdzić, jaki rodzaj umowy rzeczywiście wiązał strony, na jakiej podstawie dochodzona jest żądana kwota, a tym samym czy roszczenie strony powodowej jest zasadne.

Niewątpliwie powód jako profesjonalista powinien przedstawić, jak kształtowała się wysokość zadłużenia pozwanego w czasie. W oparciu o same twierdzenia powoda nie sposób ustalić podstawy wyliczenia wskazanych kwot. Zgodnie z przepisem art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Rozbieżności w zakresie zgłoszonego żądania zapłaty odsetek, sposób sformułowania żądania zapłaty odsetek, brak dokumentów stanowiących podstawę ustalenia wysokości i wymagalności należności odsetkowych, nie dają uzasadnionych podstaw do uwzględnienia zgłoszonego żądania zapłaty odsetek, jak również odsetek od zaległych odsetek.

Fakt istnienia oraz wysokości nabytej wierzytelności powód oparł w istocie wyłącznie na własnym wykazie wierzytelności. Tymczasem zobowiązanie pozwanej wynika z określonego stosunku umownego, to łącząca strony umowa określa istnienie i zakres zobowiązania każdej ze stron, nie zaś oświadczenie jednej ze stron, iż posiada w stosunku do drugiej jakiejś wierzytelności.

Nie ulega wątpliwości, iż nie wystarczy zgłosić do Sądu żądanie zasądzenia odpowiedniej kwoty, ale trzeba to żądanie udowodnić, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Ponadto wskazać należy, iż będąca przedmiotem cesji wierzytelności należność wskazana przez powoda musi być realna i przedstawiać faktyczną wysokość wierzytelności. Z kolei dłużnik ma prawo skutecznie kwestionować zasadność oraz kwotę swego zadłużenia. W przeciwnym wypadku mogłoby dochodzić do różnorodnych nadużyć ze strony działających obecnie różnych podmiotów zajmujących się profesjonalnie skupem wierzytelności. Przerzucenie ciężaru dowodu na dłużnika będącego konsumentem, który nie dysponuje często dowodami wpłat, ani też nie wie, jaka jest dokładnie wysokość jego zadłużenia byłoby niewątpliwie niezasadne i w wielu wypadkach niewykonalne dla dłużnika. Wobec lakoniczności twierdzeń strony powodowej odnośnie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie pozwu strona pozwana w istocie została pozbawiona możliwości ustosunkowania się do tych twierdzeń i podjęcia obrony.

Tymczasem w niniejszej sprawie, powód dopiero w piśmie z dnia 7 września 2016 roku (a więc nawet nie w piśmie stanowiącym odpowiedź na sprzeciw), złożył kopię umowy kredytu z dnia 4 stycznia 2008 roku, bankowego tytułu egzekucyjnego, wniosku o nadanie klauzuli wykonalności na bankowy tytuł wykonawczy z dnia 20 kwietnia 2010 roku, postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na bankowy tytuł egzekucyjny. Jednocześnie Sąd nie stracił z pola widzenia, że dokumenty te powód przedstawił nie wskazując przy tym żadnych przyczyn, ani okoliczności uzasadniających niemożność ich przedłożenia wraz z pozwem. Nie doszło zatem do przełamania przez powoda podstaw prekluzji dowodowej, wynikającej z powołanego przepisu. W konsekwencji Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z załączonych do tego pisma dokumentów, a także o zwrócenie się przez Sąd do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o przesłanie odpisów z akt komorniczych oraz pozostałe wnioski dowodowe dotknięte prekluzją, także złożone przez pozwanego.

Wskazać należy, iż zarządzeniem z dnia 22 marca 2016r. pełnomocnik powoda został zobowiązany do złożenia odpowiedzi na sprzeciw, w której ustosunkuje się do twierdzeń zawartych w sprzeciwie w terminie 14 dni – pod rygorem zwrotu pisma oraz do zgłoszenia w tym samym terminie wszelkich twierdzeń, zarzutów i dowodów, pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych. Termin określony w zarządzeniu Sądu upłynął bezskutecznie w dniu 27 kwietnia 2016 roku. Wobec powyższego zarządzeniem z dnia 29 czerwca 2016 roku pismo stanowiące odpowiedź na sprzeciw zostało zwrócone. Wszystkie zgłoszone w terminie późniejszym twierdzenia i wnioski dowodowe należało uznać za spóźnione. Brak jest możliwości przyjęcia, że strona reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego może składać pisma procesowe wraz z wnioskami dowodowymi na każdym etapie postępowania.

Wobec uznania za spóźnione dowodów dołączonych do pisma powoda z dnia 7 września 2016 r., należy stwierdzić, że w aktach sprawy brak materiału dowodowego z którego wynikałaby wysokość wierzytelności powoda względem pozwanej.

Konsekwentnie, niewykazanie roszczenia głównego powoduje, że także żądanie w zakresie odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu nie zasługiwało na uwzględnienie, ponieważ bez należności głównej naliczenie odsetek jest niezasadne. Konieczność przyjęcia takiego stanowiska wynika z istoty oraz funkcji odsetek i znajduje potwierdzenie w przepisach art. 359 § 1 k.c., a zwłaszcza w art. 481 § 1 k.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie I ACa 300/12, LEX nr 1238206).

Na marginesie czyniąc uwagi w zakresie podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, a także zgłoszonej przez powoda okoliczności o prowadzonym na wniosek poprzedniego wierzyciela postępowania egzekucyjnego na podstawie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego wskazać należy, iż tym zagadnieniem zajął się Sąd Najwyższy podejmując uchwałę w dniu 29 czerwca 2016 roku w sprawie toczącej się pod sygnaturą III CZP 29/16. Zgodnie ze stanowiskiem zaprezentowanym w powołanej uchwale przez Sąd Najwyższy, które to stanowisko Sąd orzekający w niniejszej sprawie popiera i przyjmuje za własne, „nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Jak podał w uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela (Sąd Najwyższy wyrok z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.). Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powództwo podlegało oddaleniu w całości, w konsekwencji czego należało przyjąć, że pozwana wygrała proces, a powód go przegrał. Powód jest zatem zobowiązany do zwrotu na rzecz pozwanej poniesionych przez ją kosztów procesu.

Na koszty procesu poniesione przez pozwaną złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.